

The background is a vibrant watercolor wash in shades of green, yellow, blue, and red. Overlaid on this are several simple black line-art silhouettes of human figures, arranged in two rows. The top row has three figures, and the bottom row has one larger figure centered below them.

Leevi
KEVÄT 2017

LEEVI on Madetojan musiikkilukion opiskelijoiden äidinkielen ja kirjallisuuden koulu-kohtaisella lehdistökurssilla (wÄI10/ÄI13) toimittama lehti. Lehteä alettiin julkaista vuonna 1982.

PL 45

Leevi Madetojan katu 1
90015 OULUN KAUPUNKI

puh. 050-3672236

Päätoimittaja Riina-Kaisa Autti

Toimittajat Mika Alila, Riina-Kaisa Autti, Eveliina Jäntti, Anna-Beata Koskelo, Tommi Kuisma, Linda Kärppä, Emmi Löppönen, Saila Paloniemi, Aapo Rautio, Helena Suomala.

Kansi Markus Hopia

Ohjaava opettaja Kai Hissa

Sähköinen lehti <http://www.ouka.fi/oulu/madetojan-musiikkilukio/leevi-lehti>

PÄÄKIRJOITUS

Suomi 100 -juhlahumua

Armas kotimaamme Suomi saavuttaa tänä vuonna kunnioitettavan sadan vuoden iän, mikä näkyy erilaisina tapahtumina ja juhlallisuuksina koko juhluvuoden ajan. Kaupassa voimme törmätä Suomen lipulla tai Suomi 100 -teemalla kuvioituihin purkkapusseihin, juomalaseihin ja vaatteisiin. Ehkäpä niiden tarkoitus on muistuttaa tästä merkittävästä tapahtumasta meitä tavallisia tallaajia, nostattaa isänmaallisuutta tai kenties vain juhlistaa kallisarvoista kotimaatamme.

Juhlavuoteen liittyy myös tavallisten ihmisten keksimiä ja ylläpitämiä tempauksia ja kampanjoita, kuten joulun alla televisiossakin mainostettu kampanja, jonka tarkoituksena oli lähettää joulukortteja maamme veteraaneille. Sen lisäksi jokaiselle juhluvuonna syntyneelle lapselle lahjoitetaan vapaaehtoisten neulomat Suomi 100 -sukat. Niitä jokainen halukas saa lähettää koordinoitusti kampanjan järjestävälle taholle, josta ne sitten toimitetaan sairaaloihin. Myös jokaiselle veteraanille on juhluvuoden aikana tarkoitus lahjoittaa villasukat ikään kuin kiitokseksi heidän panoksestaan Suomen itsenäisyyden säilymiseksi.

Sata vuotta on kovin pitkä aika, kun sitä rupeaa ajattelemaan. Millaista on ollut Suomessa silloin? Minkälaista oli suomalaisten elämä sata vuotta sitten? Paljon on muuttunut sadan vuoden aikana, se on varmaa, mutta kuinka paljon nykyinen Suomi poikkeaa siitä, mitä se oli sata vuotta sitten? Prinsessa Ruusunenhan nukkui sata vuotta pistettyään sormensa värttinään, mutta entäpä jos hän olisikin asunut Suomessa ja nukahtanut juuri, kun Suomi itsenäistyi. Mahtaisikohan hän tunnistaa Suomea samaksi maaksi herätessään seuraavana itsenäisyyspäivänä? Todennäköisesti ei, mutta toivottavasti hän pitäisi tapahtunutta muutosta positiivisena askeleena kohti parempaa tulevaisuutta.

Ylivoimaisesti suurin osa nykyisistä suomalaisista ei suinkaan ole ollut rakentamassa Suomea sellaiseksi hyvinvointivaltioksi, kuin se tänä päivänä meidän kaikkien suureksi iloksi on. Ei myöskään allekirjoittanut, jonka elämänkokemus rajoittuu mitättömään kahdeksaantoista vuoteen, mikä on alle viidesosa Suomen iästä. Näin ollen Suomea kohdanneet sodat ja niitä seurannut uudelleenrakentaminen ovat tuttuja vain isovanhempien tarinoista ja historiantunneilta, kun omakohtaista kokemusta ei ole. Myöskään vuoden 2008 lamasta en tiennyt ennen yläasteen yhteiskuntaopin tunteja, kun ei se kerran näkynyt minun elämässäni millään tavalla. Kaikista koettelemuksista ja vastoinkäymisistä on Suomi kuitenkin selvinnyt säilyttäen itsenäisyytensä, ja siksi saammekin nyt juhlistaa 100-vuotiaasta Suomea. Paljon onnea, Suomi!

Riina-Kaisa Autti, päätoimittaja

Penkkarit 2017

16.2.2017 Madetojalla saatiin ihastella upeaa abigaalaa ja nähdä, kuinka lukion vanhimmat vuosiluokkalaiset heittelivät karkkeja taivasta kohti. Valkolakin saamiseen on enää lyhyt aika, abiturientit loistivat viimeistä koulupäivää Madetojalla.



Eveliina Jäntti 21.2.2017

Aamu alkaa varhain **Kai Hissan**, **Liisa Liikalan** ja **Marja Kynkäänniemen** osalta. Nämä abien ryhmänojaajat saivat enemmän tai vähemmän mieluisan aamun opiskelijoidensa valitsemista aamuaktiviteeteista. Lisäksi abit olivat valinneet ryhmänohjaajilleen massasta erottuvat asut aamupäivän ajaksi. Lukion juhlasalissa Abigaalan alkajaisiksi kuultiin ryhmänohjaajien mielipiteitä vähintäänkin erikoisesta aamusta ja nähtiin abien kuvaamia videoita niistä.

Seuraavana vuorossa oli erilaisia leikkejä; tunnista oppilas, still-kuva, tarinan näytteleminen, "mysterin kosketus", biisikärpänen ja matikan opettajat vs. liikunnan opettajat. Ensimmäiseen leikkiin osallistuivat ryhmänohjaajat, loppuihin leikkeihin lisäksi muutkin lukionopettajat ottivat osaa. Leikit oli erittäin hyvin toteutettu, ja oli hankala olla nauramatta. Huumorin johdattamana siirryttiin pitkään odotettuun abivideoon. Teemana oli "Haluatko miljonääriksi", ja abivideoissa nähtiin paljon madetojalaisten sisäpiirivitsejä

syntymäpäiväonnitteluista päällekkäisyyksiin. Abit olivat saaneet videoon mahdutettua monta pientä asiaa yhdeksi suureksi kokonaisuudeksi.

Abigaalassa tauon jälkeen kuultiin imitaatio **Vesa-Matti Loirista**. Mahtavaa heittäytymistä, yleisö nousi seisalleen antamaan ablodit. Heittäytymistä nähtiin myös gaalan aikana opettajilta. Kukaan ei ottanut liian vakavasti leikkejä, sillä jokaisella oli lähtökohtana hauskanpito ja juhlistaminen. Madetojan henki huokui abigaalassa.



Abivideon jälkeen kuultiin kolme kappaletta abiturienteilta heidän esittelyvideon pyöriessä valkokankaalla. Ohjelman loppupuolella tunnelma hieman rauhoittui ja tuli kiitoksien aika. Ryhmänohjaajat saivat opilailtaan pienet lahjat kiitoksiksi kuluneista vuosista. Tämän jälkeen vuoden 2017 abit esittivät yhteisen kappaleen viimeisen koulupäivänsä kunniaksi.

Sambamusiikki kaikui lukion aulasta, kun ykköset soittivat abien suunnatessa rekkoihin. Vanhimmat opiskelijat ahtautuivat hissiin, josta heidät kannettiin rekkoihin. Rekoissa nähtiin mitä hauskimpia pukuja, joihin abit olivat panostaneet. Osuuspankin edessä madetojalaiset hurrasivat sambakulkueessa, ja sieltä siirryttiin **Leevi Madetojan** patsaalle. Penkkaripäivä päättyi siellä perinteisesti madetojalaisten laulaessa *Katson virran kalvohon*.

Abeilta nähty paljon työtä ja paljon vaivaa, jota ykkösenä en vielä pysty varmaan edes kuvittelemaan. Hulinapäivä oli ikimuistoinen kaikille. □

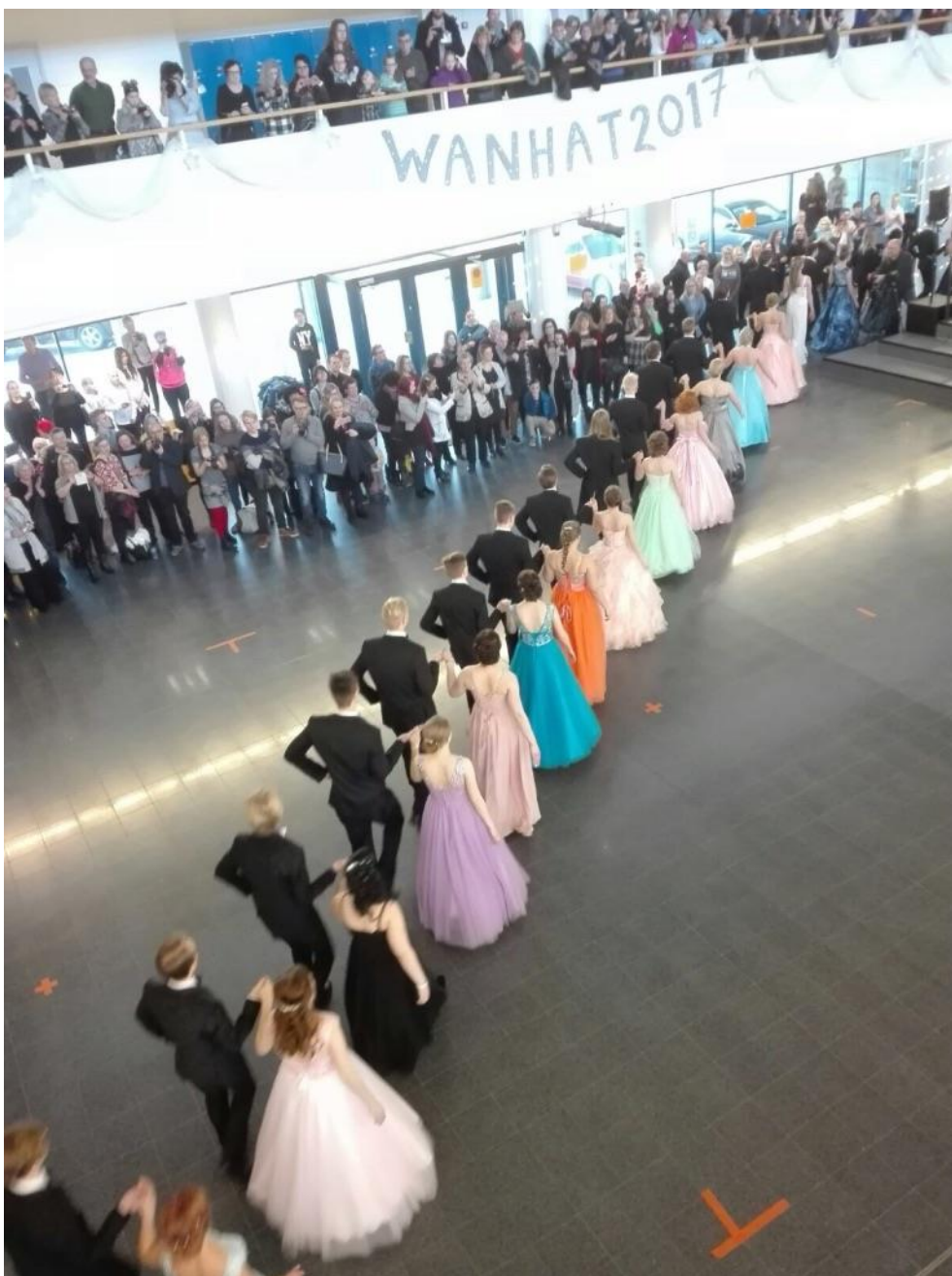


"Eikä Lyska sille mitään voi!"

Vanhojen tanssit Madetojalla 2017

Tanssit alkavat kello 13.00 majesteettisella sisäänmarssilla. Taustalla orkesteri soittaa meille rakkaan Pelle Hermannin tunnusbiisin, Johann Straussin *Radetzky*-marssin.

Teksti Mika Alila Kuvat Eveliina Jäntti



Juontaja aloittaa osuutensa. Hän toivottaa vanhat tervetulleiksi ja kertoo tanssiaisten perinteikkydestä. Ensimmäinen tanssi on legendaarinen ja siirtymistään tunnettu *Teinipoloneesi*. Sen jälkeen vanhat siirtyvät avorivistöpaikoille. Seuraavana tanssitaan hyvinkin vanha, jopa 1800-luvulta asti tuleva *Wienin valssi*. Se on ollut vakiona vanhojen tansseissa jo usean vuoden. Tänäkin vuonna se saa elää loistossaan.



Seuraavaksi siirrytään solapaikoille ja tanssitaan itseään toistava *Virginia reel*.



Vanhat siirtyvät avorivistöpaikoille ja seuraavana tanssina on mukaansatempaava *Tango ladidaa*.



Seuraavaksi siirrytään moduuleittain kahteen piiriin ja tanssitaan sulava *Mignon valssi*. Pirkka-Pekka Peteliuksen tulkitsema *Elaine* tanssitaan avorivistöillä.



Seuraavaksi mennään soliin, joissa tanssitaan haastava *Folk jam*, jossa poukkoillaan 6/8-, 7/8- ja 8/8-tahtilajien välillä.



Tässä vaiheessa juontaja kiittää kaikkia mahdollisia tekijöitä ja tietenkin vanhoja. Ja niin kuuluu viimeisen kerran: "Vanhat, olkaa hyvä!" Lopputanssina toimii *Sax*, joka istuu loistavasti bilettämiin.



Ouluhallissa tanssit odotetusti onnistuivat tänäkin vuonna. Lisää arvoa toi myös se, että tanssijoita oli tällä kertaa ennätyselliset 970 eri puolilta Oulua. Lisäksi tansseissa tehtiin historiaa, kun yleisö otettiin tangoon mukaan ammattilaisen johdolla. Tanssiaisissa myös juhliittiin Suomen 100 vuoden täyttymistä, mikä näkyi tanssijoiden upeassa 100-kuviossa, ja lopussa vielä laulettiin *Maamme*-laulu, esilaulajana oletettavasti Madetoja.

Miten sitten meillä täällä Madetojalla meni? Monet muut Oulun seudun lukiot olivat aloittaneet tanssien harjoitukset hyvissä ajoin syksyllä, kun taas Madetojalla askelia alettiin katsella vasta talvella. Pieni stressi meinasi toki iskeä, mutta kun tanssijat sinnikkäästi osasivat käyttää vapaa-aikaansa tanssien harjoitteluun, tulokset näkyivät Ouluhallilla suurena tanssispektaakkelina.

Pohjankartanon aulassa pidetyt tanssit olivat myös menneet hyvin. Tanssiminen oli toki ahdasta, mutta se organisoitui hyvin. Juontaja oli hankittu jostakin pienellä varoitusajalla, mutta hän suoriutui mahtavasti. Yläasteen orkesterikaan ei pettänyt. Se toi muutenkin vaihtelua taustanauhojen sijaan, ja etenkin *Wienin valssissa* käytetty alkuperäisestä poikkeava sävellaji sai tunnelman paljon viihtyisämmäksi.

Vanhojen päivä oli kerrassaan mahtava päivä, ja tällaista perinnettä kannattaa jatkaa. □

KOMMENTTI

Kevyen musiikin maraton esiintyjän silmin

Mika Alila

*”Minulle lava on aina ollut paikka, jossa saan pitää hauskaa ja esiintyä täysillä. Tämä eka kokemukseni ke-
musta antoi paljon enemmän mitä odotin, sillä fiilinki oli rento ja yleisö oli sympaattinen. Eikä unohdeta
hyvää äänentoistoa ja siistejä strobovaloja! :D”*

– Juho Karvonen

Kuten näkyy, kemit olivat meille esiintyjille nautinnon hetki. Joillekin esiintyjistä tämä oli ensimmäinen kerta lavalla ikinä. Noin 20 esiintyjää takasi tylsistymättömän setin erilaisia biisejä raskaimmasta hevistä aina kevyimpiin pop-rallatuksiin. Jotkut jopa soittivat pelkästään omia sävellyksiä.

MadRockia odotellessa.

Madetojan näyttävin speaktaakkeli

Viimeisin Lauluklubi nosti riman korkealle seuraajilleen.

Aapo Rautio

Pohjankartanon juhlasali on täynnä väkeä. Valot himmenevät. Lauluklubi 2017 on valmis alkamaan. Konsertti alkaa räväkästi johtavien opettajien **Mari Sarkkisen** ja **Mikko Alan-teen** esityksellä, jota seuraa ensimmäinen varsinainen kappale, **Veera Savelan** tulkitsema *Valerie*. Tunnelma kohoaa kattoon jo näiden kahden esityksen aikana. Loistavasti tehty ääni- ja valosuunnittelu sekä upeat lavasteet tekevät tilaisuudesta todella ainutlaatuisen ja mukaansatempaavan.

Seuraavaksi esitetyn *Focus*-kappaleen aikana pääsevät esityksessä mukana olevat tanssijat sekä taustalaulajat parrasvaloihin **Kerttu Hahon** laulun tahtiin. Taustamusiikki on toteutettu taidokkaasti ja hyvin yksityiskohtaisesti. Hyvä show on taattu, kun jokainen koneiston ratas pelaa yhteen näin hyvin.

Konsertti liukuu huomaamattoman nopeasti eteenpäin, jonka aikana kuullaan upeasti toteutettuja kappaleita, kuten *Hengaillaan* **Saga Puroilan**, *Wake Me Up Before You Go-Go* **Jami Kontturin**, sekä *Pulp Fiction* **Jenni Kirveksen** esittämänä. Nämä kuultuaan voi kuka tahansa todeta, että laulajien taso on tässä Lauluklubissa odotukset ylittävä. Ensimmäisen puoliajan viimeinen esitys kuitenkin varastaa koko shown. **Erno Puurusen** *Mama Kin* on kaikessa räväkkyudessaan ja rohkeudessaan jotain Madetojalla ennennäkemätöntä. Tilan rohkea käyttö nostaa väistämättä hyvän fiiliksen maksimiin.

Jopa väliajalla kuullaan laulua madetojalaisen lauluyhtyeen esittämänä.

Toinen puoliaika alkaa **Antti Pirneksen** tulinnalla **Cheekin** hitistä *Timantit On Ikuisia*, jossa mukana on esiintymässä on myös vierailevia tanssijoita. Lisäksi kuullaan **Veera Mommon** versio melko tuoreesta **Paula Vesalan** hitistä *Tytöt Ei Soita Kitaraa*. Toisen puoliskon kohokohta on kuitenkin selkeästi **Suvi-Tuulia Holapan** *Treasure*. Koreografiassa on myös bändi otettu mukaan ja visuaaliselta ilmeeltään kappale onkin konsertin hienoimpia. Toiseksi viimeisenä kuullaan *Tinakenkäyttö*, jonka **Minna Hautakangas** esittää ammattimaisen varmallalla otteella. Viimeisenä lauluna **Emma Kunelius** esittää bilemusiikin klassikon *Can't Hold Us*. Lava täyttyy tanssijoista ja soittajista Emman laulaessa tunteikkaasti. Kappale kruunaakin upeasti todella tasokkaan Lauluklubin. Taidokkaasti yhteen hiileen puhaltaneet soittajat, tanssijat, taustalaulajat ja tietysti laulajat loivat upean kokonaisuuden, josta on hankala pistää paremmaksi. □

Loppukevennys ...tai no... riippuu näkökulmasta

Lukio saattaa tuntua välillä todella rankalta. Arjesta voi kuitenkin ottaa ilon irti pienilläkin asioilla. Tässä on esimerkki siitä, miten päivän voi pelastaa täydeltä kurjuudelta.

Mika Alila

Perjantaina 17.3. ennen aamun ensimmäistä tuntia kaksi lukiolaistyttöä päätti tehdä lumiukon. Sitä tehdessään he saivat vielä vähän apujoukkoja. Alle 20 minuutissa aikaan saatiin hieno lumiukko, joka kastettiin Herra Herbert I:ksi. Herbert sai iloisen vastaanoton kouluumme, ja sanoma uudesta jäsenestä sai monet hyvälle mielelle.



Valitettavasti abioottisista tekijöistä johtuen Herbertin kaunis elämä ei kestänyt kuin luultavasti vain alle vuorokauden. Lisäksi rakas lumiukkomme oli joutunut nimeltä mainitsemattoman pahan voiman ilkeällä uhriksi. Herbert lepää nyt kauniilla traktorin ajamalla lumikinoksella, jota voi katsella kahvilan ikkunasta.



R.I.P. Herra Herbert I.

LEEVI KEVÄT 2017, OSA 2

HAIKUJA

Kumma kapistus
tuo mieletön maailma,
täysin järjetön.

Sotaa vai rauhaa,
kumpaan lie hamuaa?
Ei mielenrauhaa.

Kumma, aineeton.
Onko se todellinen,
tuo mielenrauha?
– *Vaeltaja*

Aina puhetta
siitä, mutta rakastaa
saako kuitenkaan?

Metsään käy tieni,
mitä kohtaankaan siellä?
Sieluntoverin.

Miksi itkeä?

Uusi päivä koittaa taas,

uusi tilaisuus.

Elo on lahja,

kunnioitetaan sitä.

Ihan jokaisen.

Missä lie rauha,

kun sitä tarvitaan?

Liian kiireinen.

Rauha ja rakkaus,

missä inhimillisyy?

Missing in action.

Elämän valo,

kovin haavoittuvainen

ja niin arvokas.

Laulamisen riemua Málagaassa

Madetojan tyttökuoro osallistui kansainväliseen *Canta en Primavera* -kuorokilpailuun Málagaassa 26.-31.4. Matkasta jäi käteen oman sarjan voitto ja koko kilpailun neljäs sija, mutta ennen kaikkea se oli ainutlaatuinen elämys, jolle myhäillään vielä kurttuaisena keinutuolissa.

Emmi Löppönen

Puolenyön jälkeen Málagaan lentokentän ovista ulos astuttuamme ja meren tuoksua taivas-teltuamme istahdimme bussiin, jonka oli määrä viedä meidät hotellillemme. Bussimatka taittui innokkailta matkaajilta nopeasti väsyttävän lennon jälkeen. Ihastelimme hiljaisen liikenteen vierellä huojuvia palmuja ja heitimme väsynyttä läppää pahaa aavistamattomasta urheilijasta, joka rullaluisteli rannan viertä pitkin kengät kiinni farkkushortseissaan. Pian olimme hotellin hämärässä aulassa ihmettelemässä seinälle aseteltua vanhaa moottoripyörää ja värikkäitä graffiteja. Pienten matalien pöytien yllä roikkui heikosti valaisevia hehkulamppuja, ja oikealla oli tiski, joka toimi niin palvelu- kuin baaritiskinäkin. Sen takana komeili tumman espanjalaisen nuorukaisen lisäksi liitutauluun kirjoitettu teksti: "Some people deserve a high five, in the face, with a chair."

Torstiaamu alkoi hotellin tarjoamalla Nutella-paahtoleivillä, suklaamuroilla ja kahvilla, jonka kahvipitoisuutta useimmat meistä epäilivät. Koko aamupalakattaus nauratti meidän ruisleipäkansaa, joka nopeasti aamupalan jälkeen astui mustiin pukeutuneina aurinkoiselle kapealle kadulle ja suuntasi jonossa kohti Málagaan Cervantes-teatteria.

Pienten ohjeistuksien ja äänenavauksien jälkeen pääsimme suoraan lavalle. Sali oli uskomaton valoineen, parvineen, koristeluineen, kattomaalauksineen ja sinisine istuimineen. Suoraan edessämme ensimmäisellä parvella istui kolme tuomaria valmiina antamaan meille viime hetken vinkkejä kilpailua varten. Saimme kokea valaistumisia kerta toisensa jälkeen ja ammattimaisten käsien ohjaamana hioimme kilpailukappaleitamme entistä paremmiksi. Fiilikset olivat uskomattomat ja niillä oli hyvä lähteä tutustumaan Espanjan ympäristöön.

Saimme luvan hajaantua omille teillemme ja nälissämme päädyimme ensimmäiseen vastaan tulevaan ravintolaan. Saimme heti törmätä paikallisten asiakaspalvelijoiden heikkoon englannin taitoon ja tuliseen temperamenttiin kysellessämme pastan epäselvästä hin- luokittelusta. Erikoisten asiakaspalvelutilanteiden ja laskun maksamisen jälkeen – tipin kanssa totta kai – jatkoimme päivää vuorelle kiipeämisen merkeissä. Aurinkoinen päivä kului nopeasti, ja illan pimentyessä lyhyen shoppailukierroksen jälkeen siirryimme takaisin hotellillemme vaihtamaan päivän kuulumisia muiden tyttöjen kanssa.

Perjantain koittaessa uudet vaatteet jäivät vielä muovipusseihinsa, kun päätimme pukeutua kansallispukuihimme. Suuret värikkäät hameet ja nauhat päiden ympärillä liehuen lähdimme iltapäivällä kävelemään pitkin hämmästelevien ihmisten täyttämää katuja. Niin turistit kuin paikallisetkin ihmiset ottivat kadun toiselta puolelta hymyilevästä laumas- tamme kuvia, ja rohkeimmat pyysivät selfieitäkin – tai ottivat niitä kysymättä.

Nauravat kasvot muuttuivat hetkeä myöhemmin hämmästyneiksi tullessamme määrän- päähämme upean, valtavan katedraalin juurelle. Kajautimme katedraalin aukiolla parit laulut ja siirryimme vaatimattomien aplodien jälkeen valtaviin ovien eteen odottelemaan sisäänpääsyä. Seuraamme liittyi muuan mieskuoro, jonka tarmokkaimmat jäsenet innos- tuivat tekemään tuttavuutta ja ottamaan kuvia kanssamme.

Astuimme ääneti ovista avaran katedraalin etuosaan, jolloin hämmennys valtasi viimei- simmätkin kuorolaiset. Näky oli sanoin kuvaamaton. Korkea katto, satumaisen hohtava tunnelma ja akustiikka, jossa pieninkään ääni ei jäänyt kaiutta, tekivät meihin lähtemät- tömän vaikutuksen.

Pääsimme kuulemaan ihania kuoroveljiämme ja -sisariamme, joita katedraali tuntui myö- täilevän loppumattomalla akustiikallaan, mutta mikä parasta, pääsimme myös itse esiin- tymään. Niin kauniilta kuulostanut akustiikka osoittautuikin hieman vaikeaksi, sillä laula- essa korviin kantautui enimmäkseen vieruskavereiden äänet. Muita stemmoja ei erottanut tottumuksen mukaan, mutta Elina-johtajan taitavaan ohjaukseen ja toisiimme luottaen saimme aikaan upean esityksen. Lauloimme rakkaudesta, uskosta ja kesäyöstä, ja taisim- mepa laulaa vielä yhden joululaulunkin.

”You sing like angels!” tokaisi eräs argentiinalainen mies vähäisillä englannin taidoillaan nähtyään videon katedraaliesityksestämme. Olimme juuri tulleet hostellillemme laulettu- amme katedraalin aukiolla oleville ihmisille, joiden joukossa olevilta norjalaisilta kuoro- miehiltä meistä onnekkaimmat saivat ruusuja. Kiipesimme hostellin yleiskeittiöön, jossa meidät otettiin vastaan iloisilla ”¡Hola!”-huudahduksilla. Televisio pauhasi taustalla, kun yksi viidestä miehestä kokkasi myöhäistä päivällistä ja muut alkoivat siirrellä tavaroitaan pöydältä tehden meille tilaa. Alkoi tutustuminen ja armoton oman maan kehuskeleminen – miehet kun erehtyivät väittämään Suomen ilmastoja kylmäksi. He itse tulivat Argentiina- nasta ja Google-kääntäjän avulla saimme selville heidän olevan lauluyhtye ja myös kilpai- lussa mukana. Pyysimme miehiltä laulunäytteen, minkä johdosta he nousivat seisomaan, kertoivat omistavansa laulun meille ja yllättivät mahtavalla esityksellään. Vastalaulus- tamme ei tarvitse sen kummemmin mainita – parisenkymmenen tytön ja yhden kokonai- sen stemman puuttuessa ei hirveän pitkälle pötkitä.



Putkeen menneen esiintymisen jälkeen oli helppo hymyllä.

Anna-Beata Koskelo

Lauantai koitti, suuri kilpailupäivä, jota varten oli harjoiteltu kovin ottein kuukausikaudella. Aamun harjoituksissa tunnelma oli latautunut, ja kaikki enteili hyvää lopputulosta. Ennen h-hetkeä oli muutama tunti vapaa-aikaa, joka oli tarkoitus viettää rauhoittuen. Pitkittyneen, hermoja raastavan ravintolaepisodin jälkeen olo oli kaikkea muuta kuin rentoutunut, mutta toisaalta teimme luultavasti maailmanennätyksen hostellille juoksemisessa ja kansallispuvun pukemisessa.

Sateinen sää ei juuri menoa haitannut, kun kolmisenkymmentä suomineitoa marssi kohti teatteria. Kansallispuvut keräsivät jälleen katseita ja kysymyksiä uteliailta ohikulkijoilta; ehkä olisi pitänyt oikaista, kun eräs señor arveli meidän olevan vain lomailemassa ja biletämässä, mutta totesin espanjan taitojeni olevan vajavaiset moiseen ja nyökkyttelin vain.

Ketä suoriutumisen jännitti, ketä ei, mutta kaiken kaikkiaan kisakappaleet luikautettiin rennolla otteella ja "häpeän rajat ylittäen", kuten meitä oli ohjeistettu. Kokonaisuudessaan suoriuduimmekin mallikkaasti. Lavalta poistuttuamme tunnelma oli huikea: ruotsalaiset kilpasiskomme kehuivat meitä vuolaasti, ja keräsimme kasapäin ihmettelijöitä aukiolle, jonne keräännyimme laulamaan.

Aika ennen illan loppukonserttia kului kahvittelun ja hauskanpidon merkeissä. Oli vapauttavaa kulkea pitkin idyllisiä katuja ilman pelkoa siitä, että tuttuja tulisi vastaan, saati että joku ymmärtäisi ties missä ulottuvuuksissa lentäviä keskustelujia.

Loppukonsertissa oli kansainvälinen tunnelma: Espanjan lisäksi etenkin Pohjoismaat olivat hyvin edustettuina. Pientä kotietua lienee ollut mukana esiintyviä kuoroja valitessa, sillä monilla Espanjan kuoroilla nuotin viereen näytti mahtuvan kosolti tilaa, mikä aiheutti pakottavan tarpeen tukahduttaa nauru kansallispuvun hihaan. Omankin esiintymisemme otimme ehkä turhan rennosti, mutta onneksi saimme haukkoa henkeä etenkin norjalaisen mieskuoron ja ruotsalaisen naiskuoron – joka vei lopulta suurimman potin – laulaessa. Tyttökuoronkin tulokseen oli helppo olla tyytyväinen: olimme oman sarjamme voittajia ja koko kilpailun neljänsiä.

Konsertin loputtua riemulla ei ollut rajaa. Vaihdoimme onnitteluja ruotsalaisten kanssa, ja jotkut löysivät itsensä halaamasta muuatta Antonio-nimistä tuomaria. Saimme luvan viilettää tavallista myöhempään, ja kaikessa tuoksinassa uni jäi vähäiseksi, mutta se oli kaikesta sen arvoista.

Sunnuntaina olimme koko päivän vapaita. Pikaisen pakkaamisen ja huoneiden luovuttamisen jälkeen suuntasimme suurella seurueella rannalle, sillä parin sateisen päivän jälkeen sää oli lämmin ja aurinkoinen. Suurin osa uskaltautui jopa kastautumaan hyiseen mereen, ja lopulta aaltojen tyrskeissä vierähti useampi tovi. Rannalla oli hauskaa seurata ihmisiä ja ihmetellä paikallisia rantaleijonia, jotka ottivat häpeilemättä kuvia aurinkoa palvovista nuorista naisista. Suomalaistytöt innostuivat paahtavasta auringosta kenties liikaakin, minkä seurauksena päivän päätteeksi kilpailtiin laulamisen sijaan siitä, kenen hipiä hohti punaisimpana.

Ennen lähtöä kiertelimme vielä harvoissa auki olevissa putiikeissa ja räpsimme runsaasti kuvia. Hyvästelimme hyvin palvelleen hostellin ja aloitimme rasittavan mutta naurun täyteisen kotimatkan. Lentokentällä tapoimme aikaa pelaamalla pokkaa, joka sai monet muun muassa heittämään kärrynpyöriä ja kiljumaan *Yön kuningattaren aariaa* keskellä väkijoukkoa. Yö kului lentokoneessa – toisille uni maittoi, toisille ei – ja maanantaina Helsingin kautta Ouluun saapui lopen uupunut mutta onnellinen joukko laulajia.

Niin ihanilta kuin oma koti ja rauha matkan jälkeen tuntuivatkin, olisin silti viihtynyt kauniissa kohteessa pidempäänkin – ja tuskin olen ainoa mukana ollut, joka on tätä mieltä. Matkalla sain tutustua uusiin ihmisiin ja toisaalta oppia uutta jo tuntemistani, puhua suomen lisäksi kolmea eri kieltä ja ennen kaikkea tuntea valtaisa onnea ja musiikin tuomaa yhteenkuuluvuutta. Lämmön, huolettomuuden sekä ihmisten avoimuuden ja ystävällisyyden olisin mielelläni raahannut matkalaukussa Suomeen, mutta koska se lienee mahdotonta, tyydyn vain verestelemään kultaakin kalliimpia muistoja. □



Kansallispuvut keräsivät katseita kadulla.



Aurinkoisesta säästä otettiin kaikki ilo irti.

HAASTATTELU

Mozartin jalanjäljissä

Raha, lahjakortti ja kukkakimppu ovat varmasti yleisimpiä lahjoja. joita annamme läheisillemme. Madetojan musiikkilukion 2. vuosiluokkaa käyvä Niilo Korsulainen kertoo antavansa toisinaan omia säveltämiään pianominuetteja läheisilleen. ”Tuolloin teoksen sävellaji ja yleinen karakteri määräytyvät kyseiseen ihmiseen liittyvien miellelyhtymien kautta”, Korsulainen toteaa.

Linda Kärppä

Innostus säveltämiseen lähti vuonna 2013 Kahdeksannella luokalla katsotusta Amadeus-elokuvasta. Korsulainen innostui Mozartista ja hänen musiikistaan ja aloitti sen innoittamana myöhemmin oman säveltämisen. Mozart on siis suuressa roolissa Korsulaisen omaa sävellyshistoriaa.

Korsulaisen teosluetteloon sisältyy 18 valmista opusta sekä useita keskeneräisiä teoksia. Kun kysyin ensimmäisistä teoksista, ne eivät Korsulaisen mukaan ansainneet nähdä päivänvaloa: ”Aivan ensimmäiset sävellysyhtymäni olivat tosiaan niin kehoja, etten kehtaa edes niistä puhua.” Kuitenkin ensimmäinen kelvollinen teos, *Pianosonaatti No. 1 C-duuri Op. 1*, on saanut jäädä tunnearvonsa vuoksi. Korsulaisella on sävellyksiä eri kokoonpanoille pianosooloista suuriin orkestereihin.

Mozartin klassisen selkeä, melodiapainoinen, selkeälinjainen ja elegantti ilmaisu vetoaa Korsulaiseen. Korsulainen pitää Mozartia tyyllisenä esikuvana mutta kertoo tehneensä muunkin tyyllisiä teoksia. Kalevalaisesta luonnosta kertova teos *Taivaan Paja Op. 13* lähen-telee impressionismia. *Taivaan Paja* esitettiin 28.2.2017 Kalevalan päivän kirjastokonsertissa, jossa sain itsekin olla mukana laulamassa.

Korsulainen on soittanut pianoa kahdeksan vuotta ja peruskoulussa seitsemän vuotta viulua. Hän on myös kirjoittanut noin viisi vuotta romaania, ja sen näkeekin; haastattelukysymyksien vastaukset olivat, minun onnekseni, pitkiä ja viihdyttäviä! Säveltämistä Korsulainen on harrastanut 3,5 vuotta, vakavissaan 2,5. ”Mutta en suinkaan ole pelkästään joku yli-inhimillinen taiteilijänero, jos joku nyt sellaista harrastusteni perusteella ajattelee, vaan ihan tavallinen kaveri olen”, Korsulainen toteaa ja lisää harrastuksiinsa vielä koulutöiden välttelämisen, tv-sarjojen maratonaamisen sekä kissavideoille hihittämisen.

Teoksiin kulunut aika vaihtelee suuresti inspiraation mukaan. *Joulukantaatti F-duuri* on ollut kesken toissa joulusta, *Sinfonia 2:n* kaksi osaa valmistuivat vain vajaan viikon sisällä. Korsulainen kertoo säveltävänsä useita teoksia yhtä aikaa. Useimmiten teos saa alkunsa

satunnaisesta melodiasta. Korsulainen kuulee jo melodiaa ylös kirjoittaessaan osittain teemaan sopivan soitinnuksen ja harmonian. Teokset kirjoitetaan MuseScore- nuotinnusohjelmalla, poikkeuksena soolopianoteokset, jotka syntyvät suoraan paperille pianon ääressä. Yksi suuri inspiraation lähde Korsulaiselle on luonto. Se ei juuri näy aiheena hänen teoksissaan, mutta Korsulainen uskoo tekevänsä tulevaisuudessa luonnon innoittamaa musiikkia.

Korsulainen kokee säveltämisessä haastavimmaksi tarpeen luoda aina jotain uutta ja omaa. Helposti löytyvät ratkaisut ja kliseet on pystyttävä välttämään, ja teemaa on pystyttävä jalostamaan niin pitkälle kuin kykenee. Melodioiden tuottaminen ei tuo ollenkaan haasteita. ”Saatan vaikka kesken matkantunnin alkaa kirjoittaa ideaa ylös, kun se vain sattuu soimaan juuri sillä hetkellä päässä”, Korsulainen toteaa ja lisää, ettei jokainen ylös kirjoitettu melodia kuitenkaan päädy teoksiin.

Oulussa lakkautettiin sävellysopetus säästösyistä, mutta Korsulainen ei pidä sitä ylitsepääsemättömänä esteenä sävellysopintojen aloittamiseen vaan kehottaa aloittelevia säveltäjiä etsimään netistä säveltämiseen tarvittavaa tietoa. Jo pelkästään musiikin kuuntelulla ja partituureihin tutustumalla saa ihmeitä aikaan. Tyylijäljittely on Korsulaisen mukaan turvallinen ja luonteva tapa aloittelevalle säveltäjälle lähteä kokeilemaan omia ideoita: ”On sanottava yksi asia, josta kaikki korkeakoulun käyneet nykysäveltäjät eivät ole samaa mieltä: tyyli on vapaa.”

Korsulainen korostaa myös musiikinteorian tärkeyttä, mikäli haluaa kuulostaa hyvältä koulutetun muusikon näkökulmasta. Vaikka Korsulainen onkin opetellut itse säveltämään, hän on opetellut Oulun Konservatoriossa musiikinteoriaa ”niin paljon kuin sielu sietää” ja saanut näistä tarvittavat teoreettiset taidot säveltämiseen.

Korsulainen kehottaa säveltämisestä kiinnostuneita kokeilemaan rohkeasti, vaikka tyydyttäviä tuloksia ei välttämättä heti tulisi. On osattava olla rohkea ja pyrkiä pitämään oma persoonallinen ilmaisu: ”Hyvä nyrkkisääntö on, että mitä tahansa musiikillista sääntöä saa rikkoa, kunhan sillä saavuttaa enemmän kuin häviää.” □

Niilo Korsulainen

- ikä: 17 vuotta
- harrastukset: pianonsoitto, säveltäminen, kirjoittaminen, tv-sarjat
- 18 valmista opusta ja useita keskeneräisiä teoksia
- säveltäjä-idoli: Mozart
- lukion jälkeen: Sibelius-Akatemia
- toiveammatti: säveltäjä tai säveltämisen opettaja

HAASTATTELU

MadRock

27. huhtikuuta Nightclub Tähdessä pidetty jokavuotinen MadRock toteutui jälleen niin kuin pitikin eli upeasti. Esiintyjä oli 16, ja jokainen sai esittää noin 10–15 minuutin setin. Toimittaja ei voi itse kovin kertoa tunnelmista kokonaisuudessaan, joten...

Teksti Mika Alila Kuvat Tommi Kuisma

Haastattelussa Guns n' rousin laulaja Viola Halonen

No niin, Viola! Kerropa vaikka, minkälainen kuva jäi mieleen tästä tapahtumasta kokemuksena?

– Oli hieno kokemus esiintyä sellaisissa puitteissa, ja tunnelma oli oikein hyvä.

Mikä on mielestäsi tällaisen tapahtuman ydinajatus?

– Esiintymiskokemus ja bändin kanssa puurtamisen lopputuloksen näyttö.

Jos verrataan kevyen musiikin maratoniin tai mihin tahansa muuhun, niin onko MadRock millään tavalla erilainen?

– Puitteet ovat erilaiset mihin yleensä pääsee koulussa esiintymään. Se luo aivan erilaisen tunnelman.

Entä teidän bändi? Millaista oli valmistautua tähän tapahtumaan?

– Bändin kesken saatiin hyvässä yhteisymmärryksessä kappaleet valmiiksi, ja hauskaa oli!

Miten sitten laulaminen? Onko esiintyessä laulaminen mitenkään erilaista?

– Esiintyessä tulee eri lailla adrenaliinia ja jännittääkin monesti, totta kai on myös teknisiä juttuja kuten se, kuuleeko itseään. Laulaminen on kuitenkin parasta, ja esiintyminen on aina ihan huippua!

**Sitten viimeisenä kysymyksenä: Millainen yleisö oli? Oliko havaittavissa minkäänlais-
ta yhteyttä?**

– Yleisössä vaikutti olevan hyvä fiilis, ja oli mukava huomata mukana tanssiminen ja lau-
laminen. Sama meininki näytti jatkuvan läpi illan.

Kiitokset vielä ihanalle Violalle haastattelusta! □

































Onnea uusille ylioppilaille!

Aho Anna-Sofia, Ahola Jenniina, Ahonen Annika, Alaräihä Joonas, Ala-Rämi Joonas, Alila Mikko, Asikainen Anna-Lyydia, Autti Riina-Kaisa,

Ervasti Adalmiina,

Filppula Sofia, Fält Laura,

Gummerus Pietari,

Haapsamo Sohvi, Harju Sampo, Heikkala Linda, Heikkinen Anssi, Hiltunen Sonja, Hintikka Arttu, Holma Leena-Maija, Holmi Julia, Huhmo Lauri,

Inget Ella, Inkeroinen Nelli, Isoaho Ruusa,

Jurmu Elias, Jussila Atte,

Kangas Mimosa, Kangas Suvi, Karhinen Eetu, Karttunen Irina, Keisu Juho, Kerttula Susanna, Kerttunen Essi, Kirves Jenni, Kiuru Selma, Koistinen Iida, Kolmonen Ella, Kortesalmi Roosa, Kuivas Annu, Kunelius Emma, Kurikka-aho Heidi, Kähkölä Johannes, Kähkönen Elisa,

Lahti Annika, Lahti Klaus, Latvala Eliel, Lempinen Aarno, Liinamaa Ella, Lohi Jessica, Luoto Pilvi,

Nurkkala Aura,

Paaso Emilia, Paaso Jenny, Paloniemi Saira, Peltokorpi Hilda, Petäjäkangas Pia, Piekkari Pinja, Pikkarainen Helmi-Riitta, Pistemaa Jenna, Puroila Saga,

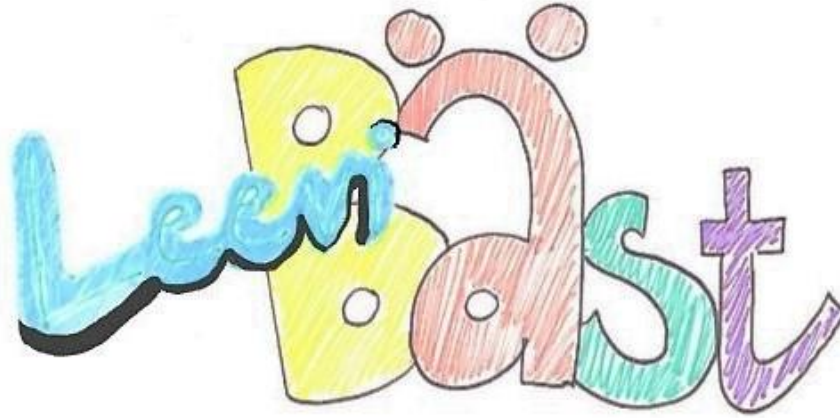
Rantakeisu Leevi, Rantala Reea, Reponen Taneli, Riekkö Hanna, Risto Roosa, Ruokonen Vera, Rätty Joonas,

Sadinmäki Milla, Salo Ronja, Salonurmi Taru, Sarjanoja Reeta, Seeskorpi Elli, Seppälä Teemu, Seppänen Elli, Sippola Jussi, Skytte Ada, Suomela Susanna, Suur-Inkeroinen Manu, Säkkinen Matti,

Teittinen Laura, Tervala Ida-Maaria, Tirri Veikko, Tohmola Annastiina, Tolonen Ronja, Toppinen Heini,

Ukkonen Eeva-Liisa, Uusimaa Antti-Pekka,

Vanhala Hilla, Viljamaa Inka, Vuontisjärvi Veera, Vuorre Essi, Väyrynen Suvi. □



Logo: Eveliina Jäntti

Seuraavaksi esittelemme kunniamainintoja koulumme väestä lukuvuodelta 2016–2017. Nauttikaa!

Ensimmäisen vuoden päällekkäisyys:

Veeti Kainulainen

Vuoden matkustaja:

Niilo Kallio

Vuoden kultakurkku:

Juho Kalle Karvonen

Vuoden huumorimies:

Eelis Saurio

Vuoden abi:

Markus Hopia

Toisen vuoden päällekkäisyys:

Taneli Mikkola

Vuoden monitaitoinen:

Niilo Korsulainen

Vuoden studioteknikko:

Juuso Tolonen

Kolmannen vuoden päällekkäisyys:

Markus Hopia